

Egy válaszra sem méltatott levél - avagy a süket fülek kormánya...

Excellenciás Államtitkár Asszony!

A mai kormány meglehetősen sok és példátlanul jó intézkedéseket hozott a határon kívül élő magyarságot illetően. Ezen intézkedéseket itt nem részletezem, hiszen, aki odafigyel a belpolitikára, az ismeri és elismeri ezeket a döntéseket. Van azonban egy olyan elbágyasztó, sérelem, amely mindeddig nem orvosoltott, noha azok kiket érint, joggal várhatnák el problémájuk - sérelmük - megoldását.

A rendszerváltás után 1993-ig elfogadta a magyar állam azokat a diplomákat, amelyeket a tanítóképzésben szerzett a Magyarországra áttelepült erdélyi magyar. Taníthatott, s nem volt rosszabb - sokkal inkább jobban megbecsült volt -, mint a magyarországi főiskolai képzésben részesült tanító. Az 1993-ban elfogadott törvény azonban mindezt megváltoztatta, és a magas színvonalú erdélyi tanítóképzésben részesülteket vagy eltiltotta a tanítástól, vagy kötelezte őket, hogy egy magyarországi tanítóképző főiskolát elvégezzenek.

Ez a döntés az érintettekkel szemben erkölcstelen és súlyosan megalázó volt, s amíg hatályos, addig az is marad: Épp úgy hatályon kívül kellene helyezni, mint a %rmány által már hatályon kívül helyezett 2004. december 5-iki népszavazás

Miért is említtem ezt a kérdést?

A Székelyudvarhelyen működő egyetlen romániai tanítóképzőben 20-30 éve végzetek és családjaik a Ceausescu rendszerben olyan példaértékű hitvallást tettek, amikor beiratkoztak és komoly felvételi vizsga után be is jutottak a tanítóképzőbe, amilyen hitvallás felért Márton Áron vagy Csiha Kálmán nemzet iránti elkötelezettségével. A diktatúrában vállalták a magyar nyelvű oktatást, és azt, hogy új és új generációkat anyanyelvükön tanítsanak, s tették is ezt lelkiismeretesen. Van, aki öt-tíz évet tanított Erdélyben, s házasság vagy más ok miatt áttelepülve azt tapasztalta, hogy Magyarországon nincs szükség arra a tudásra, hivatástudatra, gyermekszerepre, és lelkiismeretre, amelyet a székelyudvarhelyi Pedagógiai Líceumban - ma Benedek Elek Tanítóképző - sajátítottak el, és neveltek ez alapján több generációt Erdélyben.

A ma 35-50 év közötti Székelyudvarhelyen végzett, de Magyarországon élő pedagógusok, akiknek nem volt lehetőségük (anyagi, családi stb...) a magyarországi felsőfokú képzésben részt venni, gyakorlatilag állás nélkül, vagy csak pedagógiai asszisztensként dolgozóként vehet részt a közoktatásban, noha felkészültségük ennél sokkal több megbecsülést érdemelne.

Ezek a Magyarországon megalázott erdélyi pedagógusok gyertyafénynél, olykor üres gyomorral, hideg tanterekben végezték az iskolájukat, s megfelelték a véglegesítő vizsgán is, amelyet három évvel az iskola (líceum) elvégzése után kellett letenniük.

Ezek a Magyarországon törvény által megalázott erdélyi pedagógusok 14 éves koruk óta gyakorolták a tanítást, s arra képezték őket kiváló, és a magyarságért mérhetetlen áldozatot vállaló tanáraik, hogy a gyermek lelkevel és szellemével azonos módon és szinten kell foglalkozni. Ezt, akinek módjában áll gyakorolni hivatását Magyarországon is, ennek megfelelően - s ezért a szülők által nagy elismerésben részesülve - végzi munkáját. Ha a két állam (Magyarország és Románia) alapszerződése szerint a magyar oktatásügy (esetleg valamilyen vizsgához kötve vagy akár feltétel nélkül) elfogadná a Székelyudvarhelyen szerzett (ottani értelemben diplomával) diplomát, még ma is sokat profitálhatna a magyar oktatásügy ebből az intézkedésből. Ugyanis mind a képzés, mind a magyarságtudat, mind pedig a hivatástudat sokkal magasabb szintű ezeknél a szakembereknél, pedagógusoknál, mint az itthon végzett, ne adj Isten a rendszerváltás előtt a „párt által” a főiskolán „átpaszírozott” pedagógusok körében.

Kérem tehát Önt, hogy e kiválóan képzett, hivatását szerető, de annak gyakorlásától törvényben eltiltott erdélyi pedagógusadalmat „rehabilitálni” és hivatása gyakorlását engedélyezni szíveskedjék a magyarországi gyermekek és ezzel a nemzet jövőjének érdekében. Hiszen akikről, és akiknek az érdekében írok Önnek, életkoruk miatt már csak 10-15 évig taníthatnának.

Maradok kiváló tisztelettel és illő kézcsokkal:

Besnyő, 2010. november 16.

Stoffán György

Nyílt levél a 168 Óra Főszerkesztőjének, Nagy Csaba Úrnak

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

A 168 Óra szombati, 2011. február 5-i számában közölték Önök Sándor Zsuzsanna munkatársuk interjút Cs. Gyimesi Évával Magyarországon visszafordult az idő címmel, amelyet elláttak egy „figyelemkeltő” Beszölt Orbánnak az egyetemi tanár alcímmel is. A figyelmemet sikerült is felkeltenie olyannyira, hogy szeretnék válaszolni rá.

Már meg sem lepődhetnék az olvasó a magyar médiatörvény kapcsán kirobbanó sárháborút követve, legfeljebb annak örvendezhet, hogy immár minden, eddig zavarosban halászó, különös érdemeket élvező és anyagi juttatásokat bezsebelő, úgymond értelmiségi ledobja a maszkját és feltárja igazi énjét. Sebaj. Megismerjük egymást.

Az említett interjú alanyát ismerem. Jól emlékszem arra a nyolcvanas években Sepsiszentgyörgyön megtartott előadására, amelyre egy hétfői napon, amikor az ú.n. pedagógiai tanácskozásokat szoktuk tartani, Cs. Gyimesi Évát hívták meg (ma már kérdőjel, hogy meghívták vagy meghívtatták?) előadónak. Akkor, ott Kovászna megye összes magyar szakos tanárának arról tartotta - magának a mártíromságát megelőlegező hangon - az eszmefuttatást, hogy a Conducator vadászatai micsoda képmutatások, micsoda áldozat az a szerencsétlen medve, amelyiket heteken keresztül bevetnek és odahajtanak a puskacsó elé, hogy Ceausescu megölhesse. Igaza volt, ezt mindenki tudta, de hallgatott róla. Nos, hideglelősen hallgattuk végig „az egyetemi tanárt” ott, abban a líceumi nagyteremben, mert tudtuk, hogy köztünk ülnek a „szolgálatos fülek,” akik mindent jelentenek a Securitaténak. Féltettük az előadót, mert attól tartottunk, hogy még az estét sem fogja szabad lábán megélni, lefogják, eltüntetik. De féltünk hetekig, mert bármikor eltüntethettek minket is, akik jelen voltunk, de nem jelentettük a pártunk és kormányunk elleni „merényletet”.

Am nem történt semmi.

Tudja miért nem, kedves 168 Óra?

Mert közönséges provokáció volt az az előadás. Cs. Gyimesi Éva pedig közönséges provokátor. Aki öröközve harcolt később a Bolyai Egyetem visszaállításá ellen.

A Babes-Bolyai Tudományegyetem valamikori üdvöskéje mára mindent megmondó matrónává nőtte ki magát anélkül, hogy egyetlen hajszála megörbült volna fülünkbe suttogott ilyen-olyan „illegális” tevékenysége, szamizdattal stb. való kapcsolata miatt!

Aki - bár évtizedek óta újabb és újabb nemzedékeknek tanítja a magyar irodalmat - annyira ostoba, Önökkel együtt, kedves 168 Óra, hogy nem veszi ész-

re, mennyire egymást kirekesztő tényekkel állunk szemben: mert ha valóban olyan borzasztó, diktatórikus az Orbán-kormány, ha igaz lenne az, hogy „1989 óta sehol nem rombolták le olyan gyorsasággal a jogállamot, mint Magyarországon. Orbán Viktor ebben „csúcstartó”: ennyi demokráciaellenes lépést senki nem tett meg ilyen rövid idő alatt”, akkor ez az interjú csak a fejvesztés veszélyével jelenhetett volna meg és Önök már mind valahol egy Recsk-féle táborhelyen imádkoznának a „felszabadulás megváltó” pillanatáért.

Nem abszurdum ez a nagy hajcihő a cenzúra visszaállítása miatt? Nem látnak Önök és „az egyetemi tanár”-féle váteszek semmi ellentmondást az olyan kijelentések között, mint - idézem az újságíró és interjúalanya szavait - „Magyarországon megszűnt a liberális demokrácia”, „A Fidesz pártirányítás alá vette a médiát: ez - bárhogy magyarózkodnak is - a cenzúra bevezetését jelenti. A megfélemlítés eszközeivel az egész sajtót megalázzák. A nyilvánosság korlátozása ugyanakkor nemcsak az újságírók sérelme, hanem minden állampolgáré” és a tényállás között, hogy ezt a 168 Óra és a hozzá hasonló nyomtatványok minden következmény nélkül publikálhatják?

Az „européer szellemiség” nevében Cs. Gyimesi Éva maga mondja ki magáról a véleményt azzal, hogy olyan nevet említ „rágalmazói” között, aki pedig soha nem volt „nemzetáruló”. Tán csak nem arra számít „hatalmi göggel” „kompenzált kisebbség” érzésétől vezettetve, hogy Tőkés László püspök- és EP-alelnökkel egy lapra kerülhet valaha is? Tőkés László nem áll szólni a „magyar emberek” nevében - nem az Önök lapjában, no, nem! - a legmagasabb nemzetközi fórumon, mert igenis hisz az egyetemes magyarságban. Hogy Cs. Gyimesi nem hisz „ilyen homogén közösség” létezésében? Lelke reá! De ne merjen az erdélyi lapok, folyóiratok nevében olyan tollnokokat meghívni az erdélyi becsületes emberek tudatának, közérzetének beszennyezésére, amilyen Sándor Zsuzsanna és a hozzá hasonló többi „munkatársuk”!

Tisztelt 168 Óra!

Melyik diktatúra engedne meg büntetlenül - cenzúrázatlanul! - egy olyan ellenpropagandát, amit „az egyetemi tanár” lediktált Sándor Zsuzsannának? Hadd idézzem: „A polgári erkölcs - szerintem - most azt diktálja: csak azok vegyék igénybe a magyar állampolgárságot, akik dolgozni is hajlandók azért az országért, tevékenyen részt venni gondjaiban. Ha valóban ott akarnak élni, hajlandók legyenek ezért adót fizetni. Am ha egy lakcímkártya is elég lesz a szavazásokhoz, fennáll a veszélye annak: 2014-ben a határon túli magyarokkal lehet majd „fülförradalmat” csinálni. Erre próbálnak felhasználni

minket.”

Aki meg meri engedni magának az ilyen mondatot vagy az alábbi - és talál rá újságot, amely idézi szavait! -, hogy „a magyar parlament által hozott úgynevezett Trianon-törvényt demagógnak tartom”, az nem érdemel egyebet, mind közmegejtést.

A 168 Óra pedig? Nos, nézzenek a tükörbe, Uraim! Tisztelettel,

Telchné Dancs Rózsa,

a Kalejdoszkóp-Kaleidoscope c. folyóirat kiadó főszerkesztője

Toronto, 2011. február 6.

Megjegyzés (www.erdely.ma): szerkesztőségünk csak azután jelentette meg a levelet, miután a 168ora.hu három nap után sem tette közzé azt.

Az Európai Idő megjegyzése: Dancs Rózsa

Dancs Rózsa magyar nyelv és irodalom szakos tanárként dolgozott Sepsiszentgyörgyön mielőtt két kisgyerekeivel kivándorolt Kanadába. Rózsa Érmihályfalván született, szülőföldjének azonban a háromszéki Sepsimagyarost és környékét tekinti, ahol gyermekkorát töltötte.

Torontóban él, ahol miután elfogadtatta a diplomáját mesteri fokon, könyvtárszakkal és számítógépmértekekkel egészítette ki tanulmányait a Torontói Egyetemen. Ezután évekig köz- és iskolai könyvtárakban dolgozott mindaddig, amíg második férjével, Telch György professzorral megalapították könyvkiadói vállalkozásukat Kaleidoscope Publishing néven. Ezzel egyidőben, 1998-ban indították útjára a Kalejdoszkóp c. kétnyelvű, magyar-angol kulturális folyóiratot is, amely azóta - rövid megszokással - minden második hónapban megjelenik. A folyóirat nevének helyesírása a Pallas Nagy Lexikona ma már régiesnek tekintett helyesírását követi, mivel a cím megjegyzésekor kiderült, hogy valaki már az "i" betűs formát használja Kanadában.

Rózsa tizenhét könyvet szerkesztett, saját magyar és angol nyelvű írásai több antológiában jelentek meg, önálló gyűjteményes kötetét Vaddisznók törték a törökbúzá címmel jelen-

tette meg.

Gyergyóhoz való kötődése nagyon személyes: Gyergyószentmiklóson szülte két gyermekét, Tamást és Katinát. Terhességeit a gyergyószentmiklósi szülészeten fektette ki, összesen tizenhat hónapot Dr. Pachota Gyula szakmai felügyelete mellett. Két gyönyörű gyermekéért a szülészeti ablakán keresztül megismert gyergyói világot, a lakóival együtt kitörülhetetlenül a szívébe fogadta.

Forrás: www.kalejdoszkop.com

